

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Karla Šimky a soudkyň Mgr. Evy Šonkové a JUDr. Miluše Doškové v právní věci žalobce: **V. X. D.,** zastoupen Mgr. Markem Sedlákem, advokátem se sídlem Příkop 834/8, Brno, proti žalovanému: **Velvyslanectví České republiky v Hanoji,** se sídlem 13 Chu Van An, Hanoi, Vietnamská socialistická republika, adresa pro doručování: Ministerstvo zahraničních věcí, Loretánské náměstí 5, Praha 1, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 9. 2017, č. j. 3183/2017-HANOI-II, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 31. 10. 2018, č. j. 57 A 103/2017 – 56,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti 4114 Kč do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám advokáta Mgr. Marka Sedláka.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalobce dne 26. 9. 2017 na Velvyslanectví České republiky v Hanoji osobně na podací přepážce u přítomné úřední osoby podal žádost o vydání zaměstnanecké karty, a to ve sjednaném termínu určeném pro podání žádosti o krátkodobé schengenské vízum. Dne 24. 10. 2017 mu byla tato žádost prostřednictvím provozovatele poštovních služeb vrácena zpět spolu se stejnopisem záznamu v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž rozhodl o nepřijatelnosti žádosti podle § 169h odst. 1 písm.

a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), neboť žalobce si předem nesjednal termín k podání žádosti, ačkoliv tato povinnost je zastupitelským úřadem stanovena.

[2] O žalobě proti napadenému rozhodnutí Krajský soud v Plzni v záhlaví uvedeným rozsudkem rozhodl tak, že se napadené rozhodnutí žalovaného zrušuje a věc se mu vrací k dalšímu řízení (dále jen „krajský soud“ a „napadený rozsudek“). Krajský soud v prvé řadě uvedl, že napadené rozhodnutí je rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), neboť závazně určuje, že žalobce nemá veřejné subjektivní právo na věcné projednání žádosti, řízení o žádosti nebylo zahájeno a na žádost se hledí jako by nebyla podána. Pasivně legitimován je zastupitelský úřad Velvyslanectví ČR v Hanoji, jelikož jemu náleží kompetence k vydání napadeného rozhodnutí. Krajský soud dále odůvodnil, že vzhledem k tomu, že napadené rozhodnutí není vyloučeno ze soudního přezkumu, je nezbytné, aby pro účely soudního přezkumu obsahovalo konkrétní a přezkoumatelné důvody, pro které je žádost žalobce nepřijatelná. Odůvodnění napadeného rozhodnutí tak musí obsahovat důvody výroku, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům. Napadené rozhodnutí obsahovalo pouze dva důvody nepřijatelnosti žádosti, aniž by bylo zdůvodněno naplnění těchto důvodů. Nebylo tudíž řádně odůvodněno. Krajský soud dále neshledal, že by byl dán důvod nepřijatelnosti podle § 169h odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, tj. že si žalobce předem nesjednal termín podání žádosti, ačkoliv je taková povinnost žalovaným stanovena. Až z vyjádření žalovaného se krajský soud dozvěděl, že žalobce si měl sjednat termín podání žádosti pro dotčený druh a účel pobytu prostřednictvím systému Visapoint. Krajský soud dále odkázal na rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2017, č. j. 10 Azs 153/2016 - 52, ohledně kvality a funkčnosti objednávacího systému Visapoint. Na základě něho došel k závěru, že za účinnosti objednávacího systému Visapoint je nutno na žalobcovu žádost nahlížet jako na podanou zcela řádným způsobem, tj. osobně. Nepřijatelnost žádosti podle § 169h odst. 1 písm. a) a odst. 3 zákona o pobytu cizinců proto nebyla dána. Krajský soud dále uvedl, že žalovaný byl v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu (rozsudek ze dne 15. 8. 2018, č. j. 4 Azs 150/2018 - 35) nejprve povinen rozhodnout o žádosti žalobce o upuštění od povinnosti osobního podání žádosti.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalobce

[3] Proti napadenému rozsudku podal žalovaný (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost, kterou opírá o důvody dle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s., tedy namítá nesprávné právní posouzení krajským soudem a vady řízení před soudem, které mohly mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

[4] Stěžovatel namítá, že rozhodnutí o nepřijatelnosti žádosti podle § 169h odst. 3 zákona o pobytu cizinců předpokládá formu usnesení zaznamenaného do spisu, proti němuž je zcela vyloučen soudní přezkum. Přestože judikatura Nejvyššího správního soudu dovodila možnost soudního přezkumu napadeného rozhodnutí, je třeba chápat § 169h odst. 3 zákona o pobytu cizinců jako *lex specialis* k § 68 odst. 3 správního řádu. Pro naplnění podmínek přezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí postačuje, že obsahuje

sdělení důvodu spočívajícím v absenci sjednání termínu k podání žádosti. Ustanovení § 169h odst. 3 zákona o pobytu cizinců totiž *a priori* vylučuje, aby akt deklarující nepřijatelnost musel splňovat náležitosti obvykle kladené na přezkoumatelnost rozhodnutí podle § 68 odst. 3 správního řádu. V případě, jako je tento, totiž žalovaný jednoduchým způsobem ověří, zda žadatel je, či není objednán způsobem předepsaným zákonem, aniž by cokoli dál posuzoval či zkoumal, a takto zjištěnou skutečnost poznamená usnesením do spisu a sdělí ji žadateli. Opačný výklad by znamenal, že všechna rozhodnutí podle § 169h odst. 3 zákona o pobytu cizinců by musela být stižena nepřezkoumatelností, což ale jistě nebylo záměrem zákonodárce. Tento výklad odpovídá rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 11. 2018, č. j. 6 Azs 289/2018 - 21.

[5] Stěžovatel v neposlední řadě brojí proti napadenému rozsudku v souvislosti se závěrem, že se jedná v případě žalobce o nouzový způsob podání žádosti. S odkazem na závěry v rozsudcích Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2018, č. j. 7 Azs 75/2018 - 22, a ze dne 21. 11. 2018, č. j. 9 Azs 186/2018 - 48, uvádí, že postup žalobce nelze považovat za nouzový. V citovaných případech nebylo shledáno nezákonným, pokud žalovaný odmítl převzít žádost v úředních hodinách určených pro podání žádostí o jiný druh pobytového oprávnění. Stěžovatel uvedl, že žalobce byl informován o úředních hodinách, ty však nerespektoval a domáhal se podání žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu v době vyhrazené k podávání žádostí o schengenská víza.

[6] Stěžovatel zároveň namítal, že nemohl nejprve rozhodnout o žádosti o upuštění od povinnosti osobního podání, protože ta byla podána až po podání žádosti o pobytové oprávnění a po vydání napadeného rozhodnutí. Napadený rozsudek je tak nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost či nedostatek důvodů, jelikož není zřejmé, z čeho krajský soud dovodil, že stěžovatel nesplnil povinnost rozhodnout nejprve o žádosti o upuštění od povinnosti osobního podání žádosti, když ze spisu neplyne, že by žádosti byly podány souběžně, což je podmínkou pro takový postup.

[7] Žalobce ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že argumentace stěžovatele vyplývající z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 11. 2018, č. j. 6 Azs 289/2018 - 21, je opodstatněná, ovšem poukazuje na to, že v jeho případě z odůvodnění napadeného rozhodnutí není zřejmé, z jakých důvodů jeho žádost nelze považovat za podanou osobně. Mohlo by tak dojít k situaci, že se komplikované odůvodnění této podmínky dozví až v průběhu soudního řízení. Obdobně se žalobce vyjádřil v souvislosti s povinnou registrací v systému Visapoint. Ve vztahu k nouzovému postupu odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 8. 2018, č. j. 4 Azs 150/2018 - 35, zejména odstavce 35 až 42. Navrhl zamítnutí kasační stížnosti.

[8] Dne 6. 5. 2019 stěžovatel v doplnění kasační stížnosti zdůraznil skutečnost, že žádost o upuštění od povinnosti osobního podání žádosti byla žalobcem podána až poté, co jeho žádost o pobytové oprávnění byla odmítnuta napadeným rozhodnutím pro nepřijatelnost. Situace žalobce se tak liší od případů, kdy obě žádosti byly podány současně, jež byly Nejvyšším správním soudem řešeny. V této věci nezbylo než vyhodnotit žádost o zaměstnaneckou kartu jako nepřijatelnou, což již v několika rozhodnutích aprobovaly krajské soudy.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[9] Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal formální náležitosti kasační stížnosti. Konstatoval, že stěžovatel je osobou oprávněnou k jejímu podání, neboť byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.), kasační stížnost byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.) a za stěžovatele jedná zaměstnanec s příslušným vzděláním (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[10] Důvodnost kasační stížnosti vážil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), přičemž žádnou takovou neshledal.

[11] Kasační stížnost není důvodná.

III.A Rozhodnutí ve smyslu § 65 s. ř. s.

[12] Podle § 42g zákona o pobytu cizinců se *„zaměstnaneckou kartou rozumí povolení k dlouhodobému pobytu opravňující cizince k přechodnému pobytu na území delšímu než 3 měsíce a k výkonu zaměstnání na pracovní pozici, na kterou byla zaměstnanecká karta vydána*“.

[13] Podle § 169h odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců je *„žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu* [...] *nepřijatelná, jestliže cizinec si předem nesjednal termín podání* [...] *žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu nebo trvalému pobytu, a to pro účel pobytu, za kterým je tato žádost podávána, způsobem stanoveným zastupitelským úřadem“.*

[14] Podle § 169h odst. 3 zákona o pobytu cizinců *„nepřijatelnost žádosti zjišťuje u žádosti podané na zastupitelském úřadu zastupitelský úřad a u žádosti podané ministerstvu ministerstvo. Je-li žádost nepřijatelná, řízení není zahájeno a na žádost se hledí, jako by nebyla podána; tuto skutečnost ministerstvo nebo zastupitelský úřad cizinci písemně sdělí včetně důvodu nepřijatelnosti, učiní o ní usnesení do spisu a vrátí tiskopis žádosti, veškeré předložené doklady a správní poplatek, pokud byl uhrazen. Nepodá-li cizinec žádost osobně, ač je k tomu podle tohoto zákona povinen, postupuje se obdobně podle věty druhé.“*

[15] Ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu vyžaduje, aby správní orgán v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl *„důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.*“

[16] Pokud jde o námitku týkající se povahy přezkoumávaného aktu, Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s napadeným rozsudkem a připomíná, že ve svém rozsudku ze dne 16. 5. 2018, č. j. 6 Azs 82/2018 - 19, publ. pod č. 3744/2018 Sb. NSS, dovodil, že usnesení o nepřijatelnosti žádosti o pobytové oprávnění je rozhodnutím ve smyslu § 65 s. ř. s. Proti takovému rozhodnutí nejsou v systému veřejné správy přípustné žádné opravné prostředky, neboť se jedná o usnesení, které se pouze poznamenává do spisu (§ 76 odst. 5

správního řádu), lze je však napadnout přímo správní žalobou (srov. též usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2017, č. j. 7 Azs 227/2016 - 36, č. 3603/2017 Sb. NSS). Na tomto právním názoru setrval Nejvyšší správní soud i v rozsudcích ze dne 16. 5. 2018, č. j. 6 Azs 80/2018 - 19, ze dne 27. 6. 2017, č. j. 1 Azs 26/2018 - 37, ze dne 1. 7. 2018, č. j. 9 Azs 123/2018 - 26 a ze dne 15. 8. 2018, č. j. 4 Azs 150/2018 - 35.

[17] Námitka není důvodná.

III.B Odůvodnění

[18] K námitce stěžovatele ohledně nároků na obsah odůvodnění napadeného rozhodnutí Nejvyšší správní soud uvádí, že výše citovaný § 169h byl do zákona o pobytu cizinců vložen zákonem č. 222/2017 Sb., kterým se mění zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony. Dle důvodové zprávy k tomuto zákonu (sněmovní tisk č. 990/0, 7. volební období, www.psp.cz) má nově zavedený institut nepřijatelnosti žádosti o pobytové oprávnění přispět k zefektivnění řízení v případech, kdy je zjevné, že žádost v podobě, v jaké byla podána, nemůže být z formálního hlediska úspěšná.

[19] Jak uvádí rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 11. 2018, č. j. 6 Azs 289/2018 - 21, na který jak stěžovatel, tak žalobce odkazují, „*nicméně ani § 169h odst. 3 zákona o pobytu cizinců příslušnému správnímu orgánu (tedy zastupitelskému úřadu či Ministerstvu vnitra) neumožňuje vrátit cizinci žádost společně se sdělením, že je tato žádost nepřijatelná a nebylo zahájeno řízení, zcela bez uvedení důvodu. Toto ustanovení totiž vyžaduje, aby byly cizinci písemně sděleny důvody nepřijatelnosti žádosti.*“ V případě, o němž citovaným rozsudkem Nejvyšší správní soud rozhodl, žalovaný sdělil žadatelce důvody nepřijatelnosti její žádosti prostřednictvím kopie záznamu o usnesení o nepřijatelnosti žádosti do spisu, který má formulářovou podobu – obsahuje předtištěné důvody nepřijatelnosti podle § 169h odst. 1 a odst. 3 zákona o pobytu cizinců, u nichž žalovaný pouze vyznačil, který z nich byl v konkrétním případě žalobkyně naplněn. Žalovaný tedy učinil výrok usnesení „*žádost je nepřijatelná*“ na základě toho, že si žadatelka předem nesjednala termín k jejímu podání a nepodala ji osobně. V takovém případě toto „*odůvodnění považuje Nejvyšší správní soud vzhledem ke specifické povaze usnesení o nepřijatelnosti žádosti podle §169h odst. 3 zákona o pobytu cizinců za zcela dostatečné.* [...] *neexistují žádné další okolnosti, které by bylo možné do odůvodnění takového rozhodnutí zahrnout. Žalobkyně si totiž buď termín k podání žádosti předem sjednala, či nikoli. Stejně tak žádost buď podala, nebo nepodala osobně. Jde o skutečnosti, které jsou zřejmé již při podání žádosti, žalobkyně se k nim nemusela nijak vyjadřovat a stěžovatel v tomto směru nevedl žádné dokazování. Stěžovatel tedy nemá, co do usnesení o nepřijatelnosti žádosti uvést jiného, než že žalobkyně si termín k podání žádosti předem nesjednala a nepodala ji osobně. Žalobkyně může takové závěry pochopitelně zpochybňovat, posuzování takto ložených námitek se však již bude pohybovat v rovině zákonnosti (správnosti) rozhodnutí žalovaného, nikoli jeho přezkoumatelnosti*“ (rozsudek ze dne 21. 11. 2018, č. j. 6 Azs 289/2018 - 21, bod 11 až 12). Od tohoto závěru není důvod se odchýlit ani v tomto případě.

[20] Nejvyšší správní soud však zdůrazňuje, že ani závěr rozsudku ze dne 21. 11. 2018, č. j. 6 Azs 289/2018 - 21, nelze aplikovat paušálně. Na to upozornil již v rozsudku ze dne 31. 1. 2019, č. j. 8 Azs 220/2018 - 27, v němž v bodě 11 uvedl, že „*pokud jsou okolnosti při podání žádosti skutkově i právně natolik jednoznačné (jako tomu bylo v případě citovaného rozsudku sp. zn. 6 Azs 289/2018), jistě není s ohledem na možnou soudní přezkoumatelnost usnesení o nepřijatelnosti nutno formálně lpět na požadavcích na detailní odůvodnění takového usnesení, jak plynou z § 68 odst. 3 správního řádu. Na druhou stranu ovšem nelze závěry citovaného rozsudku paušalizovat a bez dalšího vycházet vždy z toho, že soudně přezkoumatelné bude v podstatě jakékoliv usnesení o nepřijatelnosti podle § 169h zákona o pobytu cizinců, pokud naplní požadavek spočívající v uvedení (byť obecného) zákonného důvodu nepřijatelnosti. Jak výslovně plyne z výše citovaného rozsudku šestého senátu, jeho závěry se týkají situace, kdy fakticky do odůvodnění usnesení o nepřijatelnosti již nelze uvést nic dalšího. Za takové situace předtištěné (formulářové) důvody nepřijatelnosti podle § 169h odst. 3 zákona o pobytu cizinců jistě mohou dostačovat.*“ Nutno je tedy vždy zvážit, zda není v konkrétním případě nezbytné usnesení o nepřijatelnosti žádosti odůvodnit podrobněji.

[21] V projednávaném případě žalobce v rámci sjednaného termínu pro podání žádosti o krátkodobé schengenské vízum po vpuštění do vnitřních prostor žalovaného a po řádné identifikaci podal osobně u úředníka žádost o zaměstnaneckou kartu. V záznamu napadeného rozhodnutí je uvedeno, že „*žádost je nepřijatelná, neboť cizinec si předem nesjednal termín k podání žádosti, ačkoliv tato povinnost je zastupitelským úřadem stanovena*“ a dále, neboť „*žádost nebyla podána osobně*“. Tento záznam má formulářovou podobu – obsahuje předtištěné důvody nepřijatelnosti podle § 169h odst. 1 a odst. 3 zákona o pobytu cizinců, u nichž stěžovatel pouze vyznačil, které z nich byly v konkrétním případě žalobce naplněny.

[22] Součástí spisové dokumentace předložené stěžovatelem je kromě žádosti o zaměstnaneckou kartu i žádost o upuštění od povinnosti osobního podání podle § 163d odst. 3 zákona o pobytu cizinců. V ní žalobce žádá o upuštění od povinnosti osobního podání žádosti, jelikož by bez registrace v systému Visapoint nebyl vpuštěn do prostoru stěžovatele. Podle informací uveřejněných dne 23. 8. 2017 je přitom podmínkou podání žádosti registrace v systému Visapoint. Žalobce dále uvádí, že se prostřednictvím zástupce pokoušel o registraci za účelem podání žádosti o zaměstnaneckou kartu, webová stránka Visapoint mu však registraci neumožnila a poskytla mu informaci, že žádné termíny nejsou volné. Žádost o upuštění od povinnosti osobního podání je datována 26. 9. 2017 a dále obsahuje text: „*příloha: formulář žádosti o zaměstnaneckou kartu včetně náležitosti tak, jak jej žadatel dnes osobně na ZÚ ČR v Hanoji doručil*“. Součástí spisové dokumentace jsou kopie výpisů, ze kterých vyplývá, že ve dnech 18. 9. 2017, 19. 9. 2017, 20. 9. 2017, 21. 9. 2017 a další den, jehož datace není čitelná, nejsou žádné termíny pro podání žádosti k dispozici. Spis dále obsahuje usnesení žalovaného ze dne 26. 10. 2017, č. j. 3183/2017-HANOI-IIa, kterým se zamítá žádost o upuštění od osobního podání žádosti o zaměstnaneckou kartu, kterou podal žalobce dne 26. 9. 2017, a kterým se řízení zastavuje.

[23] Jak již bylo výše uvedeno, závěry vyslovené ve shora citovaném rozsudku zdejšího soudu č. j. 6 Azs 289/2018 - 21 lze nepochybně aplikovat v situacích, které z hlediska skutkového a právního nevytvářejí jakékoliv pochyby o tom, že si cizinec nesjednal termín

k podání žádosti či jeho žádost nebyla podána osobně. Obdobně jako v případě posuzovaném v rozsudku ze dne 31. 1. 2019, č. j. 8 Azs 220/2018 - 27, nyní šlo o věc z hlediska skutkové situace zjevně komplikovanější.

[24] Navíc, ačkoliv stěžovatel důvody nepřijatelnosti žalobcovy žádosti staví výhradně na zákonných důvodech nesjednání termínu k podání žádosti a nepodání žádosti osobně podle § 169h odst. 1 a odst. 3 zákona o pobytu cizinců, což by ve světle výše popsané judikatury Nejvyššího správního soudu mělo za určitých okolností jako standard přezkoumatelnosti skutečně obstát, nevypořádal se skutečností, že žalobce v rozporu se zněním napadeného rozhodnutí měl sjednaný termín k podání žádosti, avšak termín byl zaregistrován pro podání žádosti o schengenské vízum, nikoliv k podání žádosti o zaměstnaneckou kartu.

[25] Podání žádosti jednoho typu v termínu sjednaném k podání žádosti jiného typu nelze za výše popsaných okolností dané věci považovat *prima facie* za „zákonný důvod" nepřijatelnosti žádosti pro nesjednání termínu, který není pro účely soudního přezkumu třeba dále rozvádět. Jinak řečeno, pokud je například ze správního spisu zřejmé, že žadatel neměl na zastupitelském úřadě sjednaný žádný termín k podání žádosti, postačí nepochybně pro soudní přezkoumatelnost usnesení o nepřijatelnosti pouhé uvedení zákonného důvodu nesjednání termínu. Pokud byl však termín, na němž žadatel svou žádost o pobytové oprávnění anebo udělení víza podal, sjednán (byť za jiným účelem, než za jakým byla předmětná žádost nakonec podána), žadatel se dostavil na zastupitelský úřad osobně a v rámci daného termínu došlo k podání žádosti, již se jedná o takovou skutkovou situaci, kdy se nelze spokojit toliko s minimálním standardem přezkoumatelnosti usnesení v podobě pouhého formulářového odkazu na zákonné důvody nepřijatelnosti s tím, že termín k podání žádosti nebyl sjednán, resp. žádost nebyla podána osobně (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2019, č. j. 8 Azs 220/2018 - 27). Krajský soud správně shledal napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů.

[26] Ani tato kasační námitka není důvodná.

III.C Nouzový způsob podání

[27] Stěžovatel dále namítá, že podání žádosti nelze v případě žalobce považovat za „nouzový" postup.

[28] Z judikatury Nejvyššího správního soudu (rozsudky ze dne 31. 5. 2018, č. j. 7 Azs 75/2018 - 22, a ze dne 21. 11. 2018, č. j. 9 Azs 186/2018 - 48), na niž stěžovatel odkazuje, lze sice dovodit, že organizace práce zastupitelského úřadu stanoví rozdělení úředních hodin, což je důvod pro nepřijetí žádosti v jiný čas než určený pro podávání daného typu žádosti, a postup žalobce proto nelze považovat za „nouzový" způsob podání. Od těchto případů, stejně jako od situací posuzovaných v rozsudcích ze dne 24. 1. 2018, č. j. 6 Azs 324/2017 - 34, a ze dne 23. 2. 2018, č. j. 5 Azs 312/2017 – 35, je však třeba případ žalobce odlišit. Uvedené rozsudky se totiž týkaly situace, kdy byl cizincům, kteří neměli sjednán žádný termín k podání žádosti, odepřen vstup do prostor velvyslanectví či možnost podat žádost. Žádost tedy nebyla úředníkem vůbec přijata. Proti nepřijetí žádosti

se bránili žalobou proti nezákonnému zásahu. Nejvyšší správní soud shledal, že se o nezákonný zásah nejedná.

[29] V nyní posuzovaném případě však žalobce doložil, že se pokoušel opakovaně přes objednávací systém Visapoint k podání žádosti objednat, avšak neúspěšně. Následně žádost o zaměstnaneckou kartu podal v termínu sjednaném pro podání žádosti o schengenské vízum, který si řádně objednal.

[30] Jelikož žalobce byl povinen se k podání žádosti registrovat přes systém Visapoint, tj. způsobem, který byl v judikatuře správních soudů opakovaně a dlouhodobě označován jako neodpovídající požadavkům zákona (srov. rozsudek rozšířeného senátu ze dne 30. 5. 2017, č. j. 10 Azs 153/2016 - 52), bylo nutné žádost považovat za podanou „nouzovým způsobem“ a věcně ji posoudit. K obdobnému závěru Nejvyšší správní soud dospěl v případě posuzovaném v rozsudku ze dne 15. 8. 2018, č. j. 4 Azs 150/2018 - 35, odstavec 35 až 42, na který odkazuje žalobce, jakož i v případě rozsudku ze dne 13. 6. 2019, č. j. 1 Azs 92/2019 - 49. Nejvyšší správní soud se proto ztotožňuje s posouzením krajského soudu.

[31] Kasační námitka proto není důvodná.

III.D Žádost o upuštění od povinnosti osobního podání

[32] V poslední řadě stěžovatel namítal, že nemohl nejprve rozhodnout o žádosti o upuštění od povinnosti osobního podání, protože ta byla podána až po podání žádosti o pobytové oprávnění a po vydání napadeného rozhodnutí. Tato kasační námitka není důvodná.

[33] Ze spisové dokumentace vyplývá, že dne 26. 9. 2017 žalobce zároveň s žádostí o zaměstnaneckou kartu podal i žádost o upuštění od povinnosti osobního podání žádosti.

[34] Ačkoliv stěžovatel tvrdí, že žádost o upuštění od povinnosti osobního podání žádosti žalobce nepodal současně s žádostí o zaměstnaneckou kartu, takové tvrzení nemá oporu ve spise.

[35] Z judikatury Nejvyššího správního soudu (viz již zmiňovaný rozsudek č. j. 4 Azs 150/2018 - 35) vyplývá, že institut nepřijatelnosti [§ 169h odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců] je možné aplikovat pouze na žádosti, které nebyly spojeny s žádostí o upuštění od povinnosti osobního podání. V případě spojení žádosti o pobytové povolení s žádostí o upuštění od povinnosti osobního podání je tedy třeba postupovat podle § 169 odst. 3 zákona o pobytu cizinců jakožto podle zvláštního předpisu ve vztahu k § 169h odst. 1 písm. a) tohoto zákona. Při neshledání důvodů pro upuštění od povinnosti osobního podání zastupitelský úřad rozhodne o zastavení řízení. Krajský soud tuto právní otázku posoudil správně.

IV. Závěr a náklady řízení

[36] Z výše uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že nebyly naplněny tvrzené důvody kasační stížnosti, a proto ji podle § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. zamítl.

[37] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalovaný, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalobce měl ve věci plný úspěch, proto mu Nejvyšší správní soud přiznal náhradu nákladů řízení proti žalovanému. Žalobce byl v řízení o kasační stížnosti před Nejvyšším správním soudem zastoupen advokátem Mgr. Markem Sedlákem. Odměna advokáta a náhrada hotových výdajů byla stanovena v souladu s § 35 odst. 2 s. ř. s. podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif). Zástupce žalobce učinil v řízení o kasační stížnosti jeden úkon právní služby spočívající v písemném vyjádření ke kasační stížnosti [§ 11odst. 1 písm. d) advokátního tarifu] v celkové hodnotě 3100 Kč, k němuž je třeba přičíst paušální náhradu výdajů v částce 300 Kč, celkem tedy 3400 Kč. Zástupce je plátcem daně z přidané hodnoty, a proto se mu přiznaná odměna zvyšuje o 21 % čítajících výši této daně. Celkovou částku 4114 Kč je žalovaný povinen zaplatit žalobci k rukám jeho zástupce, advokáta Mgr. Marka Sedláka ve lhůtě jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. srpna 2019

JUDr. Karel Šimka
předseda senátu